

Tercera setmana d'Advent

(17 de desembre: [Is 61,1-2a.10-11](#); [1Te 5,16-24](#); [Jo 1,6-8.19-28](#))

Hem de submergir-nos en la profunda decepció, fins i tot en la desesperació, per trobar la font d'esperança. Només en el lloc on brolla, a les entranyes mateixes de la terra, l'esperança serà més que tan sols tenir bons desitjos, creuar els dits o mantenir la moral. Potser per això els profetes (i tots tenim una mica de profeta dins nostre) semblen sovint oscil·lar entre la foscor i la llum.

Avui, Isaïes és tot llum. Hauríem de tenir un cor professionalment endurit per no afectar-nos per la seva visió d'un esdeveniment, d'una vinguda, que porta bones notícies als pobres, que guareix els qui tenen el cor trencat, que dóna llibertat a aquells que estan atrapats en la por o la fantasia, i que allibera els presos. Durant el Nadal, moltes persones recorden aquesta esperança i se senten connectats a la seva font pura, fresca i senzilla. És per això que el Nadal versa sobre un naixement, i que la combinació del Nadal amb els infant va tan bé.

Aquesta visió esperançadora de l'espectacle humà acostuma a estar profundament enterrada en el soroll, la brillantor i la indulgència excessiva de les festes. Inevitablement, sentirem notícies sobre l'impacte de la despesa nadalenca en l'economia; sentirem parlar molt menys sobre els refugis, portats per voluntaris per als desemparats, o sobre les persones que cercaran i consolaran aquells qui amb les seves famílies han perdut la seva llar i els seus mitjans de subsistència a causa de la guerra, i que són observats pels seus nous amfitrions amb sospita i hostilitat.

¿Com hem de cavar el forat per trobar aquesta font d'esperança que pot enfrontar-se a les inhumanitats de la humanitat, i així no renunciar del tot a intentar fer del món un lloc més amable i just? Al cap i a la fi, molts dels qui comencen de forma idealista es tornen cínic. La política ofega els propòsits. I potser molts més acaben cremant-se durant el procés, donant-se a si mateix generosament però de forma imprudent, de manera que acaben trencant la seva ànima o el seu cos.

Sant Pau diu "pregueu contínuament." Això no significa pas passar-se tot el dia a l'església, a la mesquita, al temple o a la sinagoga. Tampoc significa pensar en realitats celestials tot el temps. Significa desbloquejar el canal de consciència que forma el flux continu i pur de pregària dins nostre.

Una vegada vaig asseure'm a meditar amb un petit grup a la meua sala de meditació a l'illa de Bere, quan, de sobte, vam sentir una olor horrible i un clapoteig preocupant provinent del vàter del costat. L'aigua estava sobreixint. Una mala notícia, com les que llegim tots els dies. El meu cosí, que és un expert en tot, es va acostar i va témer que no fos la fossa sèptica. Un gran problema. Més tard, quan vaig donar una volta per fora, vaig veure un forat on la canonada anava des del bany fins al dipòsit. Vaig mirar dins del forat i vaig veure-hi una pedra. Amb prou feines podia creure la meua sort i, radiant d'orgull per haver resolt el problema, vaig treure la pedra, i a partir de llavors tot va fluir de forma correcta.

No hem d'intentar pregar contínuament. Només hem d'eliminar els bloquejos per gaudir d'allò que sant Pau anomena la solidesa, la plenitud de cos, ànima i esperit. Aquesta és la comprensió bíblica de l'ésser humà: la triple dimensió que eleva la dualitat de cos i ànima cap a la transcendència. Aquesta tercera dimensió, tan subtil, és clarament present en l'evangeli d'avui, quan sant Joan Baptista apunta lluny d'ell mateix vers "el qui ve després" d'ell.

Fins aquí podem parlar i veure. L'atenció en nosaltres mateixos només la podrem mantenir durant un cert temps. Si no eliminem els bloquejos de la consciència que engeguen a rodar el món i nosaltres mateixos, tota l'estona estarem mirant sense veure, i xerrarem tant que ofegarem els silencis curatius de la vida. El Baptista diu que "enmig vostre hi ha el qui vosaltres no coneixeu."

Quina cosa més esperançadora de dir.

Laurence Freeman, OSB